

Nieuwe regelgeving online verkoop

Geoblocking

Vanaf 3 december 2018 is de Geoblocking-Verordening van kracht geworden.

Sindsdien zijn bepaalde vormen van 'geoblocking' en 'geodiscriminatie' verboden.¹

Geoblocking is het blokkeren van toegang tot onder meer websites en apps op basis van de geografische locatie van de gebruiker.

Geodiscriminatie betekent kort gezegd dat een onderneming klanten uit verschillende EU-lidstaten verschillend behandelt. De Autoriteit Consument & Markt (ACM) kan voor overtredingen van deze verordening boetes tot 900.000 euro opleggen.

Beperkte gevolgen

De gevolgen van de Geoblocking-Verordening zijn gelukkig beperkt. Het introduceert geen algeheel verbod op geoblocking en geodiscriminatie. Zij verbiedt alleen specifieke vormen hiervan. Daarnaast geldt deze verordening niet voor veel bedrijven die actief zijn in de vervoerssector. De belangrijkste gevolgen worden hieronder besproken.

Het is belangrijk om vooraf te realiseren dat de nieuwe regels alleen gelden als de wederpartij een consument is of een onderneming is die diensten of producten uitsluitend voor eindgebruik koopt. Wanneer producten worden verkocht aan zakelijke afnemers die deze verder verwerken, is de Geoblocking-Verordening niet van toepassing.

Wat is niet (meer) toegestaan?

De Geoblocking-Verordening verbiedt in drie situaties geoblocking en geodiscriminatie. Ten eerste is het niet langer toegestaan bezoekers van een website op basis van hun locatie de toegang tot de website te ontzeggen of automatisch te *re-routen* (om te leiden) naar een andere website. Re-routing mag wel als de bezoeker daarvoor toestemming geeft. Soortgelijke regels gelden voor apps: deze moeten in de hele EU gedownload en gebruikt kunnen worden.

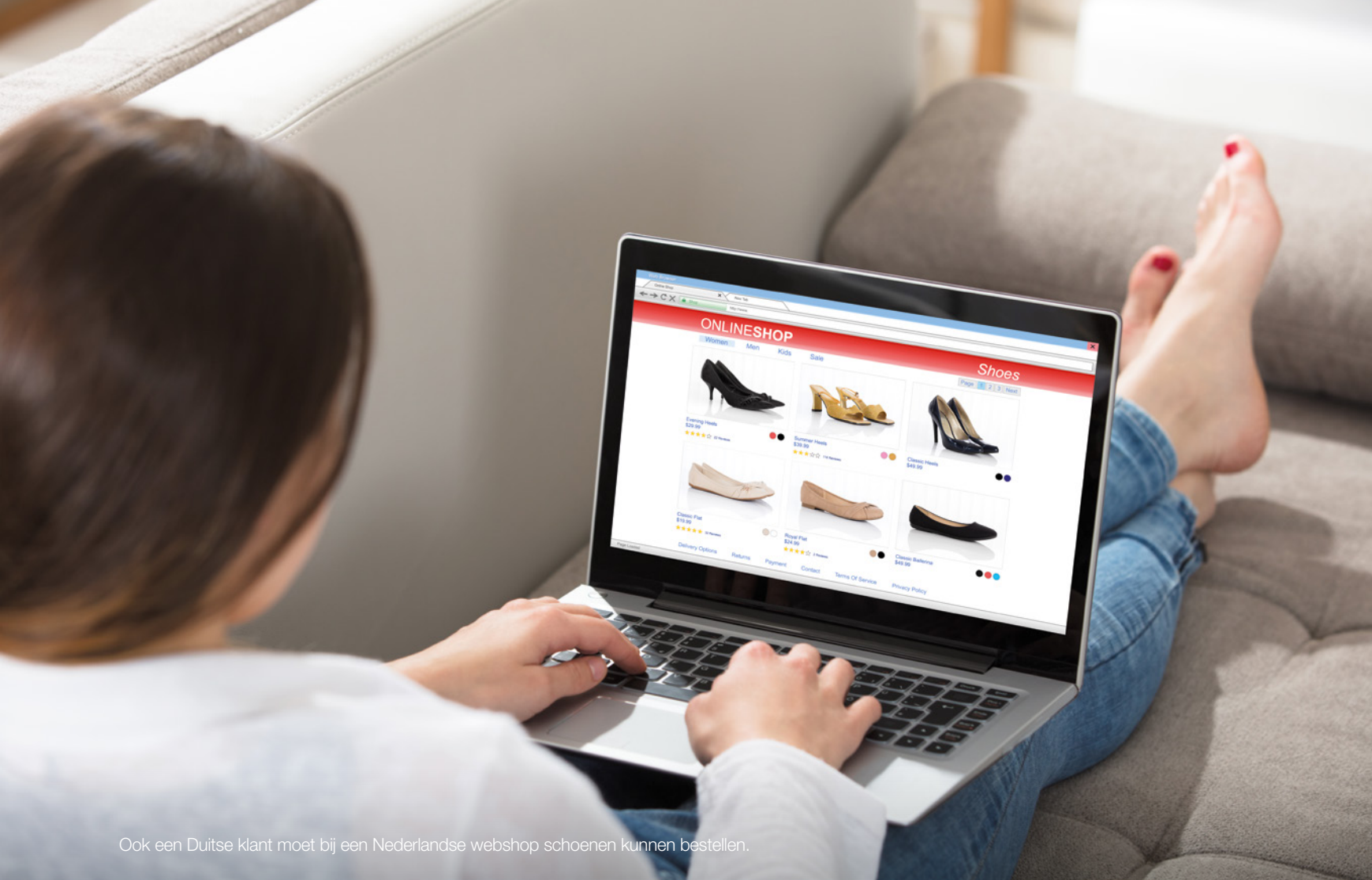
Ten tweede gelden er regels voor de betaalmiddelen die de site accepteert. Het is niet toegestaan een betaalmiddel te weigeren omdat de klant, zijn betaalrekening of zijn bank uit een ander EU-land komt, of omdat het betaalmiddel in een ander EU-land is afgegeven. Ook is verboden om andere betaalvoorwaarden toe te passen of hogere transactiekosten te rekenen. Tot slot is het in een aantal situaties niet langer toegestaan om voor buitenlandse klanten andere algemene voorwaarden te hanteren:

- Bij het leveren van digitale diensten, zoals het aanbieden van clouddiensten en webhosting;

“De gevolgen van de verordening zijn beperkt.”

Martijn van de Hel en Marianne Meijssen zijn advocaat bij Maverick Advocaten. Zij zijn gespecialiseerd in het bijstaan van bedrijven in onderzoeken van de ACM naar de naleving van de consumentenregels.

Ook een Duitse klant moet bij een Nederlandse webshop schoenen kunnen bestellen.

- Bij het verlenen van diensten op een fysieke locatie, zoals de verhuur van machines, of de verkoop van tickets voor een evenement;
 - Bij het verkopen van producten met daarbij het aanbod deze ofwel in een bepaald gebied te leveren, ofwel om deze op een locatie (bijvoorbeeld een winkel) te laten ophalen.
- Dit laatste klinkt ingrijpend en ingewikkeld. In de praktijk zijn de implicaties echter minder groot. Het blijft toegestaan om verschillende prijzen en verschillende algemene (leverings)voorwaarden te hanteren voor verschillende gebieden. Een leverancier hoeft dus producten die deze aanbiedt via een Nederlandse website niet in Duitsland te leveren. Ook hoeft deze niet dezelfde prijs te rekenen op (bijvoorbeeld) de Nederlandse en Duitse website. Een Duitse klant moet een bestelling kunnen plaatsen op de Nederlandse website. Deze moet hij dan wel laten bezorgen op een Nederlands adres of (als dat ook aan Nederlandse klanten wordt aangeboden) in Nederland komen ophalen.

Uitzondering voor vervoerssector

Voor veel transportbedrijven zal het goed

nieuws zijn dat diensten op het gebied van (internationaal) vervoer, met inbegrip van handdiensten, buiten het bereik van de Geoblocking-Verordening vallen. Indien de Dienstenrichtlijn niet op de activiteiten van het bedrijf van toepassing is, is het ook niet nodig zich zorgen te maken over de Geoblocking-Verordening. Wanneer een bedrijf, naast vervoersactiviteiten, ook aanvullende diensten aan eindgebruikers aanbiedt, moet deze de Geoblocking-Verordening wel naleven. Overigens is het niet zo dat geodiscriminatie voor vervoerders een non-issue is. Het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie verbiedt vervoersbedrijven op dezelfde routes verschillende vrachtprijzen en vervoer-

voorwaarden voor gelijke goederen toe te passen naar gelang het land van herkomst of bestemming. Voor aanbieders van luchtdiensten, passagiersvervoer te water of per bus of touringcar, gelden bovendien ook al non-discriminatieverplichtingen.² Tot slot kan ook het mededingingsrecht afhankelijk van het distributiesysteem bepaalde vormen van geodiscriminatie (zoals actieve of passieve verkoopbeperkingen) verbieden. Indien een onderneming overweegt om voor klanten uit verschillende lidstaten verschillende verkoopvoorwaarden te hanteren, blijft het van belang goed na te denken over de mogelijke juridische risico's hiervan. ●●●

¹ Verordening (EU) 2018/302 van het Europees Parlement en de Raad van 28 februari 2018 inzake de aanpak van ongerechtvaardigde geoblocking en andere vormen van discriminatie van klanten op grond van nationaliteit, verblijfplaats of plaats van vestiging in de interne markt, en tot wijziging van Verordeningen (EG) nr. 2006/2004 en (EU) 2017/2394 en Richtlijn 2009/22/EG.

² Zie: Verordening (EG) 1008/2008 van het Europees Parlement en de Raad van 24 september 2008 inzake gemeenschappelijke regels voor de exploitatie van luchtdiensten in de Gemeenschap; Verordening (EU) 1177/2010 van het Europees Parlement en de Raad van 24 november 2010 betreffende de rechten van passagiers die over zee of binnenwateren reizen en houdende wijziging van Verordening (EG) nr. 2006/2004; Verordening 181/2011 van het Europees Parlement en de Raad van 16 februari 2011 betreffende de rechten van autobus- en touringcarpassagiers en tot wijziging van Verordening (EG) nr. 2006/2004.